

מסורת הש"ס

(א) עירובין מז. ע"ז יג.
(ב) לעיל ז. (ג) מע"ש פ"ה
מנ"י סוטה מז. (ד) נקטן
יב: (ע"ש) (ס) ונלתי יג.
(ז) נכרסות יח.

הגהות הב"ח

(א) גמ' דיתא לנח כורא.
(ב) כ' ה' ה' גירסת האלפס
בסומכיהל נלח כורא
ופי ה' פוס שם המקום
היטב על נהר דיתא לנח
כורא נלח והבניו גנים
רבים שתייבש הנהר ומתו
הגנים נכיל: (ב) שם והא
אין כשין סאול יכול לאכול
מן במורד כושמן מן:
(ג) רש"י ד"ה ביד וברגל
שלוהן בידו עין תא"מ
ו"כ י"ל עשות: (ד) ד"ה
דופא כו'. י"כ ע"י לעיל
כפירושו דקד' ז' ע"א:
(ה) ד"ה למימלא למורחן
הרבה א"ע"ס: (ו) ד"ה א"ל
הי נמי אע"ג דמלחמיה:
(ז) ד"ה אבנ' כי המלח מבין
הסד"ק ואח"כ מה"ר עבדי
ליה שיתן א"ל כומר
רוחמן אומר הרבה פעמים
הסד"ק ואח"כ מה"ר שיתן
איצ"י ששים פעמים
הסד"ק:

לעני רש"י

רש"י. מקחן לדי.
רייניס [ריג"ש]. רין
(שם הנה) אורבטור
[אורבדור]. משקף.
בלבדוריא [קלבידור].
מנוול. בדר"א [בדר].
גרין של טספ.
קונפוטש"א. עתורת
מאכלים כבושים.

מוסף רש"י

המשך מעמוד קודם. פתח
תרי בבי. אחד לנח נסתר
לכנס המים ואחד לא שני
אלמלא. (שם). אדעתא
הכורתי. לנח דגים מתקין
ולא להשקות השדה. דלי
להשקות השדה מתקין היה
לו לשקות פתח אחד
ויתעבבו שם המים וגם
הדגים ירו לנודין שם
מלחין. (שם). דפשו
דיקלא. לשון פסוק כמו
וישפתי (אכס"ג יא). טעם
מן הענינים. ויש שמפשיין
אומר לנודין הדקל לפי
שנפשו מרובים ואין מתקין
אומר ליגדל ומתקין לא
הפשיהו כימור ככרם
(רש"י"ב ב"ב שם). אדעתא
דחיותא. לנודין דהמנוח
להאכילן ואינו מתקין
להלכת הדקל. כד
אדעתא דדיקלא. כד
שגלל הדקל (שם). מחד
גיסא. מקללן הוא את
האילן שמגלה סוד מלך
אחד והוא דלי אדעתא
דחיותא לנודין דלחין
לא מייס. (שם). מחד
גיסא ומתא גיסא. אם
מכל דרין לקט כאן מעט
וכן מעט. אדעתא
דיקלא. שכן מנהג
לעשות (שם). אקרא
דשונתא. שונתא שם
הנהר. אקרא קונטרסא
נלח"י. ויכנס על שפת אומר נהר
ליריד של עכו"ם. שוק הנקבע ליום חג של עובדי כוכבים (עירובין מז). ולוקחים בהמה עבדים ושפחות. מפני שמכניסין
לקדושה (שם). בתים שדות ורכושים. מפני שמעמידין אי נמי משום יסוד ל"י (שם). רוכבים. שטרות. ומעלה בערכאות
שלחן. מקום גוליות ופושטין ומעלה שטרותיו לפניהם לתמוס ואף על פי שכתוב ומפאת היא להם ואיכא למימר דלחיל
ומודה. מפני שהוא כמציל מידן. שמתוך כך יחי לו עדים ומתקין להלל מן העיריין (ע"ז יג). שלא יחזור העובד כוכבים
יערער על המכירה (עירובין מז). למיגרל. לשון עשיה ומיקון (סוטה יז). עד ימיו היה פטוש מכה בירושלים. צבת
הנפסים בחולו של מועד לשנות מלחמת דבר האבד שמתורת כמנעד. ועמד הוא וגור על הפחים אפילו נדבר האבד מפני שקולן
נשעם למרחוק ואין הכל יודעין שיהא לדבר האבד (סוטה מז). הדרן עלך משקין

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן יא.

עין משפט
גזר מצוה

קד א מ"י פ"ט מהלכות
ע"ז הלכה יד טו"ש:
י"ד ס"י קטט סעיף ג:
קב ב ג טו"ש ע"ז א"ח ס"י
מקמא סעיף א:
קו ד ה מ"י פ"ח מהל'
י"ט הלכה יג טו"ש:
א"ח ס"י מקמ סעיף ז:
קז ו מ"י שם הלכה ו
טו"ש ע"ז סעיף א:
קח ז מ"י שם פ"ז הלכה
ה טו"ש ע"ז סעיף
ג:
קט ח מ"י שם פ"ח הלכה
ז טו"ש ע"ז סעיף ד:
ק"ט ט"י שם פ"ז הלכה
ז טו"ש ע"ז ס"י
מקמ סעיף ז:
קיא י מ"י שם הלכה ז
טו"ש ס"י מקמ:
ק"ב כ מ"י שם טו"ש:
שם סעיף ד:

רבינו חננאל

רב שרא לרב חי"א בר
אשי. למיגרל אדורי. פי'
במס' גיטין בסוף פרק
הניזקין (ו) מפרשי רבנן
אחילי. שבאין מעולה.
תרגום וריבא משהו כד
עול. ומפרשי אדורי,
אלפסון. מאי טעמא
מעשה הדיוט, אבל איולי
אסיר. מאי טעמא מעשה
אומן הוא. רב יהודה שרא
לאבי תגורא, למיגרל
תגורא בחילי דמועדא,
ולרבא בר עישי שרא
מיהולתא בחילי דמועדא.
ועושין לגג
ולמספסת מעשה הדיוט
אבל לא מעשה אומן. היכי
דמי מעשה הדיוט, בהוצא
דפסא. במתניתא גא, צר
בצורו ואינו טח בטיט,
וישין סדקין ומעגילין
אותן במעגילי ביד וברגל
אבל לא במחלצים. מתני'
הציר והצינור והקורה והמפתח
שנשברו מתקנן במועד
ובלבד שלא יכין מלאכתו
במועד. איני והתנן בסוף
מ"ס סוטה עד ימיו פטוש
היה מכה בירושלים. עד
ימיו של יוחנן כהן גדול
אין, מיכן ואילך לא. ופרקי
רב, הנהגה היא פטוש דאסיר
מיכן ואילך בדנפתי, והא
התנן הצינור כו' בדנפתי
דחנן ושרי. מתקין לה רב
חסדא, ונתנה, ופרקי,
בחיצי אסיר, ומתניתין
דחכא בבירא ושירי.
(א) קודם גזירה, פירוש
קודם גזירת יוחנן כהן
גדול. ורב אשי אמר מתני'
התנן ר' יהודה היא,
ומתני' דהכר ר' יוסי.
דאמר רב יצחק בר אבא
מאן תנא דבבי שינוי
כר' יוסי, דאי ר' יוסי הא
אמר דולף וגומר וגף
דכרכו. אמר רבינא כמאן
מילין האידנא כו'.
וכבשין שיכול לאכול מהן
למכשין מכשין. רבא שרא
לכני ברייתא לא למיגרל
למימלא, אמר ליה אביי
והתנן כבשין שיכול
לאכול מהן מכשין,
שיכול אילן יכול לא.
אמר ליה הני נמי מיחבלי
איצ"א,
דחוקים. כי האי דשמואל עבדי ליה ששים איצ"א ואכל. פי' מיני בתשיל. אמר רב אמר לי אדא ציידא, כוורא סמוך למיסרחיה
פעלי. ותוב אמר, דג טוויא באחוה, פירוש המלח מן הים והדר מן הים, נמצאו שניהן אביהן הים והן כמו אחים. ואמר
לו מלח הרג במלח שהוא אחיו וצלה אותו במלח. אסוקיה באבוהו, פי' כשתעלהו מן האש שוטפוהו אסוקיה באבוהו, פי'
כשתעלהו מן האש שוטפוהו במים מלוחין שהן אביו. אכיליה בבריה, פירוש אכול אותו כבנו והוא ציר של דגים שהוא
יוצא מן השמנונית של דג כי הוא חשוב לדג כבנו. וכשתאכלוהו שמה אחיו המים כי באותה העת ובאותו מקום היו
אומרים להם הרופאים ששתאכל דגים שמה אחיו המים ולא יין (א) ויין ולא שכר. כוורא תחלי וחלבא, ליטעון גופא
ולא ליטעון פוריא. פי' כשיאכל אותם, עד שיתכלו במעיו לא ישן, כי השינה מיד מיתקן.

הדרן עלך משקין בית השלחין

הציר והצינור והקורה והמפתח שנשברו מתקנן במועד = ובלבד
שלא יתכוון לעשות מלאכתו במועד וכל כבשין שהוא יכול לאכול מהן
במועד כובשין: גמ' היכי דמי מעשה הדיוט רב יוסף אמר * בהוצא ודפנא
במתניתא תנא צר בצורו ואינו טח בטיט: שפין את הסדקין ומעגילין אותן
במעגילה: השתא במעגילה אמרת שרי ביד וברגל מיבעיא הכי קאמר
שפין את הסדקין ומעגילין אותן כעין מעגילה ביד וברגל אבל לא במחלצים:
הציר והצינור והקורה והמפתח שנשברו מתקנן במועד: ורמינהי
עד ימיו היה פטוש מכה בירושלים כו' עד ימיו אין מכאן ואילך לא לא
קשיא כאן בדנפתי כאן בדנפתי מתקין לה רב חסדא יאמרו קלא רבה
אסיר קלא זוטא שרי אלא אמר רב חסדא לא קשיא הא במגלי הא בחציני
רב פפא אמר כאן קודם גזירה כאן לאחר גזירה רב אשי אמר הא ר' יהודה
הא ר' יוסי דאמר ר' יצחק בר אבדימי * מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד
דלא כר' יוסי אמר רבינא כמאן מדלינן האידנא קביותא דרשא בחולא
דמועדא כמאן כר' יוסי: כבשין שהוא יכול לאכול במועד כובשין: (ב) בדיתא
לבאי כוורי אזיל כולי עלמא צוד אייתו כוורא שרא להו רבא למימלא
מינייהו אמר ליה אביי והא תנן כבשין שהוא יכול לאכול מהן במועד
כובשין אמר ליה כיון דמעיקרא אדעתא דאכילה אייתינהו ואי שביק להו
פסדי * כפרקמטיא האבד דמי ושרי ואיכא דאמרי * שרי להו רבא מיצד
מיזל אייתויי ומימלא אמר ליה אביי והא אנן כבשין שהוא יכול לאכול מהן (ג)
כובשין תנן אמר ליה הני נמי מיתאכלי אגב איצ"א כי האי דשמואל עבדו
ליה שיתין איצ"א ואכל רבא איקלע לבי ריש גלותא עבדי ליה שיתין איצ"א
ואכל רב איקלע לבי רב שפיר אייתו לקמיהו ההוא כוורא תילתא בישולא
תילתא מילחא ותילתא טוויא אמר רב אמר לי אדא ציידא כוורא סמוך
למיסרחיה מעלי ואמר רב אמר לי אדא ציידא כוורא טוויא באחוה אסוקיה
באבוה מיכלי בבריה אשתי עליה אבוה ואמר רב אמר לי אדא ציידא
כוורא תחלי וחלבא ליטעון גופא ולא ליטעון פוריא ואמר רב אמר לי אדא
ציידא כוורא תחלי וחלבא מיא ולא שיכרא שיכרא ולא חמרא:

הדרן עלך משקין בית השלחין

כשיוצאין מסמרים של עץ מן הקורה שעל הפתח דשרי למיעבד צלל שניו: דיתא. שם נהר:
נכאן שם מקום: כוורי. הי עשו דרך לנהר שילאו מימיו ושפתיו שם דגים הרבה: למימלא. (א) הרבה אע"פ שאין יכולים לאכול
במועד שהרי היו מלוחין הרבה: כבשין. כחומן וצמלה שקורין קונפוטש"א. והכא נמי כיון שמלחן הרבה כדי להנעימן מו לא חזו במועד:
אמר ליה הני נמי. (א) דמלחניהו: מסחלני. במועד: אגב איצ"א. שמושך המלח מהן: (א) שיתין איצ"א. כלומר רוחשין אותו הרבה פעמים
מז"י ליה ששים זימני: רב איקלע. במועד: סילתא מילחא. אגב איצ"א: סמוך למיסרחיה מעלי. כלומר יפה הוא לאחר זמן שנינו יומר
מההיא שעתא דלידור: טוויא באחוה. צמלה שהמלח נכרה מן המים כדגים: אסוקיה באבוה. לאחר שזללו ונתנו צמים ונון: אכיליה
בבריה. מטיילין אותו בזרז היוצא מן הדגים ואוכלין אותו: משפיה עליה אבוה. ששומין עליו מים שדגים נכדלו מן המים: לעטון
גופא. כלומר לאחר אכילתו מהלך הרבה קודם שישן: ולא לעטון פוריא. לא ישן לאחר אחריהם: פחלי. שחלים: מיא ולא שכרא.
מוטב לשמות אחריהן מים ולא שכן הדרן עלך משקין בית השלחין

הדרן עלך משקין בית השלחין

(א) נראה דל"ל רב פפא אמר כאן קודם גזירה כו'. (ב) לפעני בגמ' הני להיפך. ואולי דרבינו היה לו גי' אחרת.